

Bog anmeldelser:

Af Axel Andersen

Dødens biologi I-III. Af Alex Birch. Branner og Korch. I, 1984, II, 1985 og III, 1986. Dette kæmpemæssige arbejde, som folkeskolelæreren har udført, er nu færdigudgivet, De tre bind har 152, 152 og 182 sider.

Vi havde i 1985 ved årsmødet i Skive fornøjelsen at have Alex Birch som foredragsholder, netop om arbejdet med indsamling af stof og tilrettelæggelsen af disse bøger. Værket er tilrettelagt som lærebog for skoleelever, derfor er de kortfattede i tekst, men meget rige på tabeller og illustrationer.

Første bind er nok det, der har størst interesse for kirkegårdsfolk, det omhandler døden og kirkegården samt ligbrænding. Et stort arbejde er gjort på at fremstille, hvordan den biologiske omsætning af stoffet foregår.

Andet bind har medicinsk tilsnit, livslængde, alderdom, død, ligsyn og dødstejn, dødsriterier er nogle af kapiteloverskrifterne.

Tredie bind har psykologisk-religiøs indfaldsvinkel og slutter med dyr og døden, og arters uddød.

Hvert bind har omfangsrig litteraturliste, og i sidste bind er et fælles stikordsregister for alle tre bind.

Man kan kun bekræfte, hvad forlaget skriver: Med DØDENS BIOLOGI bd. I-III har vi for første gang fået et grundmateriale, som uden fordomme og tabuer giver os mulighed for at forholde os konstruktivt til vor egen død og en chance for at komme den skjulte, men dræbende dødsangst, som vort samfund er gennesyret af, til livs.

Assistens kirkegård: Af Jørgen Bispelund Knudsen, Borgens Forlag.

Denne bog i meget stort format: 27,5 cm bred, 35,5 cm høj er en billedbog, bestående af 58 tegninger + forsiden trykt på begge sider af papiret, nok den eneste negative ting, der kan siges om bogen. Tegningerne er udført i tusch eller kul og har gennemgående en meget dystert stemning, jeg tror, han med fortsæt har valgt de mest mørke steder. Billederne er lavet af 28/6-1984 til 7/3-1985. På det tidspunkt var der endnu mange mørke partier at finde på Assistens kirkegård. Motiverne er for det meste optaget fra et meget lavt standpunkt, så man får ofte en næsten grotesk fremstilling. Den sidste del fra 10/1 - 7/3 1985 er snebilleder, her er stemningen en helt anden, det er nok sneens forsonende virkning.

Motivvalget er gjort med omhu, så selvom det er gravmindet, der er hovedemnet, så er det ikke altid muligt at genkende det.

Et indledende digt er af Klaus Høeck.

Til værkets udgivelse er ydet støtte fra Beate Neergaards Fond og Konsul George Jorck og Hustru Emma Jorck's Fond.